

מסורת הש"ס

א) עיין ירושל' יומא ספ"ה ופ"ו ה"ה, ג) [עירובין פג. וס"ג], א) לקמן קט'; מנחות י"ב, ג) [לקמן ק"ז]; ד) [יומא ב.], קמן ל' ושם אהא א"עזר ובצ"ש גב' ברש"י, ו) [מנחות טו. כל הענין], ז) יומא גו. ה) עילוי כוה, ט) [נפס ד"ה כגון].

מוסף רש"י

ארבעים ושלש של יום הבפורים. מ' האות הפך דבין הדנים אהת לתעלה ושבע למטה, וז' דשעיר הרי ט"ו ונגדו דביכל דלמחזיקין כחמ' יומא (נגז') הרי ל"ב, וז' דקדקתא תמנה הענימי הרי ל"ו, ח' דע טהרו עז אהו מונח כסדרה הפך ארבעה מעורבין ביחד הרי מ"ג, וקסבר מערבין דס דר עשיר קודם מתן קדושתו: ואחד עשר של פך כהן משיח. ו' האות נ"ה כפירוש ד' ממשות דכדמיב תיבוקא, וכן פ' העלם דגבר: וחיובי"ז עילוי ברת. האלוכ מבני הפך (מחזות טז). הקומץ. דמנחת שפאל: והלבושה רבו'. הן קתמנין לקמן קט': עיי"ש בפיישי"י: ומנחת נסכים. מנחה שהתמיד כהן דלויס נקמחת אלא טלה לילל, דכמיב (ויקרא ו') וכל מנחת כהן כליל תהיה: ומנחת כהן משיח. כמיב כהן גדול נמי כמיב כל כליל מקטיר: ומנחת נסכים. נמי כליל היא (שם י"ב). ומודה ר' אליעזר בדמיס. אפילו נחמא תנאזות הפנימיז, דהא בפסיס אס נשפך הדם אחר שבע מנחה אחת והתאס קין דיהא ונחמא פ' אחר ומתחיל מתקוס שפסק (דקט"ז ק:). ממוקדש ששקב. ואפילו לא נגמרה אהת כפרה, און צריך לחזור וליתן מה שנתן

למור (שם):

שיטה מקובצת

אלא סי' ו"ה"ה סי. כל זה לנשות הקונטרס. ודחק דכל ז' מהמחן, ועוד קשה מה שפי' לגבי יום אה דפריך והא מדקמינ לפיכ סי', לפי' מה נז' להלכא כלל אה מדקמינ לפיכ סי' כיון וזאן הקושי' כי אס משאל מתקבא שפסק, לכן נראה כמז שגאלא פייטוסיס אהתס ומנחא דקמינ פסול ואין זו ברת קאי, ומתוסב און פריך דמשעב פסול ולא ברת, ומזה קא מוטרד למיפדן והא מדקמינ לפיכ סי', וה"ה והי' מזה למימר דמקמי לפיגול, והא מדקמינ לפיכ אס נתן כיון כל האהות מתקן שאלא טלה מתקבא (ואפי' שאלא טלה מתקבא אלא אחת אפי' פסול דלא כיפר, דטקן פסול ולא כיפר. אהת מתי משעב. אה אס נתן גס אהת אחת מתקבא כמו הראשונות ויפדן, מכלל דהא מתקמי להשכיר אלא אחת שאלא מתקבא לפיגול דרעבי נתן למימר רש"י, והשאלא נוחא דלא נתן אהת אחת מתקבא דרעבי להשכירה הוי כפר, דאזי טקן לפיגול דקדקמתה דרעבי לאחמי כרענן, כ"ש אס נתן גס אהת אחת מתקבא לפיגול דהוי פסול ולא כיפר. ע"כ האעת פייטריס.

דטקן מעכבית אפי' אחת אס נתן כיון וקשה מדקמינ לפיכ אפסול קאי סי', ממאי דהאי לפיכ אפסול קאי כי אס הראשונה הוי כפר ויכפר, מכלל דהא מתקמי להשכיר אלא אחת שאלא מתקבא לפיגול דרעבי נתן למימר רש"י, והשאלא נוחא דלא נתן אהת אחת מתקבא דרעבי להשכירה הוי כפר, דאזי טקן לפיגול דקדקמתה דרעבי לאחמי כרענן, כ"ש אס נתן גס אהת אחת מתקבא לפיגול דהוי פסול ולא כיפר. ע"כ האעת פייטריס.

אכל דמזים הפנימים כגון ארבעים ושנא של יום הכיפורים.
אחת למעלה ושבע למטה על צין הצדים מדס הפך וכנגדו מדס השעיר הרי ט"ו וכנגדו על הפרכת הרי ל"ב וארבע על קרנות מזבח הפנימי משימס כאחד מעורבין
י כדכתיב (ויקנ') [ולקח] מדס הפך ומדס השעיר (ויקרא טו) שיהו מעורבין הרי ל"ו ושבע הזאות על טהרו הרי מ"ג ה': **פיגול צין בראשונה.**
במתנות שלפני ולפנים: צין בשניה. על הפרכת: צין בשלישית. על מזבח הזהב: קסני מיהס צין בשניה.
דמשמע לא בראשונה: ופליג וקאמר ר"מ פיגול ואין כאן משוס דעת ראשונה אלא דקסבר מפגלין כחצי ממיר ומיוצתא דר"ל: כגון **שפיגול בשמיטה.**
הא דקאמר ר"מ פיגול בשניה פיגול כגון שנשפך הדס לאחר שגמר מתנות שצפנים וקי"ל בעקר יומא (דף ק). יציא אחר ויתחיל בביכל וכשחטת את השני פיגול בשמיטתו וקאמר ר"מ דההוא פך הוי פיגול שהרי פיגול צו בעבודה שלמה ה': **רבי אליעזר היא.**
דאפילו בהעלאת חוץ פוטור ה' בשני ממירין אלמנא לאו עבודה היא כלל עד שיגמור כל העבודה ואע"ג דהקטרת כוית הוה הקטרה דקדמני התם וכוון שהקריבן צפנים ופיר מהן כוית והקריבו כחון חייב אפילו לר' אליעזר מניה היכא דלא גמר עבודה הוא לא חשיב לה לחיובי עליה כחון ה' ה"י אע"ג דשמיטה עבודה שלמה היא כיון שאין העבודה נגמרה ה' בשעיר ה' זה לצדו שאינו צא אלא להשלים ועבודה אחת היא שנעשית נסחים ושלס שמיטות ואין השמיטה נחשבות א' לפגל: **ואם אמר רבא.**
לקמן בפ' השוחט (דף ק"י):

דקמני הורק מקלַת דמיס כחון חייב ולא פליג רבי אליעזר ואמר רבא

עלה בגמרא מודה רבי אליעזר בדמיס שאס נותן ה' במתנה אחת מחטאות הפנימיות חוץ לעזרה חייב ואע"פ שכולן עבודה אחת הן לעבד ואיכא למימר דאין כאן אלא חתי העבודה דומיא דקומץ או לצונה חייב הואיל וכנגדה לפני ולפנים מתקבלת היא שאס נתן מנחה אחת בפנים ונשפך הדם מציא דס אחר ומתחיל מתקוס שפסק לר' אליעזר: **דסתן ר' אליעזר ור' שמעון.**
פליגי אתנא קמא דלומר נתן מקלַת מתנות שצפנים ונשפך הדס יציא דס אחר ויתחיל בתחילה הואיל ולא גמר אותה כפרה ר' אליעזר ור' שמעון [אומרין] כו' אלמנא עבודה היא ואי פיגול לחיוב חוץ קא מרמית לא מיבעיא בשמיטה דהוה פיגול אלא אפילו פיגול במתנה אחת לר' אליעזר פיגול היא: **אלא אמר רבא.**
לעולם בשפיגול באהות ודקאי לך קמני פיגול בשניה או בשלישית וקס"ד דבראשונה שתק וקאמר ר' מאיר פיגול ה' הוא דהכא כבאי עסקינן כגון שפיגול בראשונה ושתק בשניה וחזר ופיגול בשלישית ולעולם טעמא דר"מ משוס דקסבר שתיקה השניה על דעת מחשבה הראשונה נעשית כר"ל: ה"ג מה"ד אמרינן אי ס"ד כל העושה על דעת הראשונה עושה מיהדר פיגולו בשלישית למה לי קמ"ל. כלומר והאי דנקט חזר ופיגול בשלישית רבותא אשמעינן דאע"ג דחזר ופיגול בשלישית אמרינן דשתיקה ה' שניה נמי על דעת מחשבה קמייתא יהבה: **דמהו דתימא אי.**
על דעת ראשונה הואי שתיקה שניה אמאי לא בעד נמי שלישית בשתיקה: קמ"ל. דלא אמרינן הכי. וגירסא הכוזב צספריס (ואי אמרינן ה' אי ס"ד כו' לא שייך למיגרס הכא הכי דהא מהדרינן לתרואה אליבא דריש דלמר טעם דר"מ מנחא דעת ראשונה הוא ואס תאמר האי אס ה' ס"ד אליבא דרעבן נקט למימר טעמא דרעבן משוס הכי הוא לאו מילתא הוא דהא לריש לקיש אליבא (דרב) ה' אפילו לא חזר ופיגול בשלישית לית להו לרעבן על דעת ראשונה עושה ובמנחות (דף טז).

בנותן ראשונה בשתיקה ושניה במחשבה ובמפגלים כחצי ממיר פליגי אבל בנותן ראשונה במחשבה ושניה בשתיקה אפילו רעבן מודו דפיגול דלמרינן על דעת ראשונה עשה ואומצינא מהא דקמני צין בראשונה ומשמע לא בשניה וקאמרי רעבן לא פיגול ושני רבא אליצייהו ה' כגון שחזר ופיגול בשלישית דלמרינן אי ס"ד על דעת ראשונה: **אלא אמר רב אשי כו'** זהא נמי גרס מהו **דתימא ה' אי ס"ד כו' קמ"ל.**
וגירסא צספריס דלא גרסינן מהו דתימא במנחות (שס) איתא ולא שייך למיגרס הכא הכי: **אלא אמר רב אשי כגון שפיגול.**
והוציא פיגול בשפמיו בראשונה ובשניה ובשלישית וצרכיטת ה' לא פיגול דקדמני כהדיא ה' צין בראשונה כו' ולא קמני רציטת וצאהות של טיהרו שתק ולעולם טעמא דר"מ משוס ה' דעת ראשונה הוא ורבותא אשמעינן דאע"פ שאל שתק אלא צוה אמרינן על דעת ראשונה עשהה דהוי דתימא אי ס"ד על דעת הראשונה עושה למה לא שתק בשניה ובשלישית ויעשה על דעת ראשונה קא משמע על דלא אמרינן הכי. ועוד לא גרסינן:

דטקן מעכבית, וי"ל (מאס) דר"ב משוס פסול נקטיא דאין זו ברת לחודי נקטיא א"כ כל חנם כחוב כלל פסול, למה הכי אחת שאל מתקבא און זו ברת דשמיטת מיה דאין מפגלין כחון ממיר מ"מ הוא פסול מדרעבן דרעבן דרעבי אר"מ כהיה דמנחות דפיגול בקומץ ולא בלבושה ר"מ אומר פיגול דקא מהדרי רעבן לפלוגי עליה דר"מ, קמני ומתמיס אומרס און זו ברת עד שפגל כל הממיר וזו אוכיר פסול כלל, וכן כבדייתא דבמחן (דף פג.) דמי' (ד)ש"ה סי' ו' אלא אוכיר פסול במתלמה דרעבן, ואפי' הכי נמי יונת און זו ברת ולא אוכיר פסול כלל, אלא אזהר מדהאכיר פסול ש"מ דהאי לפיכ אפסול נמי קאי. כך נראה למורי ו"ל. ומשני אמר רבא והאי שאל מתקבא חוץ לתקומין, סי' (בפירוס) דהיי' מתקן להשכירה הוא דקדקמתה, ומיאי מ"מ לא תפשוט מיניה סייעתא להשכיל אליבא דר"מ משוס דכל העושה סי', דלחת שאל מתקבא לקחמל ואין מתחבב פירול קאמר דמירוק מיניה סייעתא להשכיל, אלא ר"ל שאל מתקבא שחשב חוץ לתקומין או שאל לשמו לרב אשי, ולא לאשמעינן מדני פפיגול, אלא כל להשמיטעו דלפיכ הואיל וכוון מעכבית אפי' אחת מן א"כ אס נתן כיון מתקן להשכירה ואחת שאל מתקבא במחשבת

בית שמאי פרק רביעי זבחים

מב.

בגון שפיגל בשחיטה
דהוי מתיר אחד. פירש רצינו שמואל צשעת שחיטה חישב ע"מ ליתן מתנות שצפנים חוץ לזמנו או מתנות ההיכל או מתנות דמזבח והיינו פיגול צין בראשונה צין בשניה צין בשלישית כמו שחטו שלמים ע"מ לזרוק חוץ לזמנו או ע"מ להקטיר גרידא דהוי פיגול לכ"ע ה' כיון דכל השחיטה הוא צפיגול [ופריך] א"ה מאי טעמא דרעבן דאפילו לשפוך שירים למחר קיימא לן (לקמן דף מד): דהוי פיגול מאן ה' חכמים ר' אליעזר ר' אליעזר ה' א"לעזר ה' צין דלר' אליעזר לא מחייב ה' במתנה אחת כחון הכי נמי אי פיגול לא הוי פיגול ה' ומיחוי לא יתכן לפרש כן דלפירוש זה אי אפשר לישב כלל כמה דברים אמורים בדמיס הנתינן על המזבח ה' ופירוש הקונטרס עיקר: **מאן חכמים רבי אליעזר היא.**
ולמרינן ה' דרעבי עבודה טפי לפיגול דיימא כמ"ד דמחייב לא הוי דהא מחייב כוית קומץ כחון ואילו פיגול אפילו בקומץ שלס לא הוי פיגול אס לא פיגול בלבושה ומדרבי אליעזר והלבושה והקטורת ומנחת כהנים ומנחת כהן משיח ומנחת נסכים שהקריב מאחת מוחן כוית בחוץ חייב ור' אליעזר פוטרי עד שיקריב את כולן והאמר רבא ה' ומודה רבי אליעזר בדמיס דתנן ה' רבי אליעזר ור' שמעון אומרס ממקום שפסק משם הוא מתחיל אלא ה' אמר רבא כגון שפיגול בראשונה ושתק בשניה וחזר ופיגול בשלישית מוה"ד ה' אי ס"ד על דעת ראשונה הוא ה' מיהדר פיגולו בשלישית למה לי קמ"ל מתקיה לה רב אשי מודי שתק קתני אלא אמר רב אשי הכא במאי עסקינן כגון שפיגול בראשונה ובשניה ובשלישית מהו דתימא אי ס"ד כל העושה על דעת ראשונה הוא עושה מיהדר פיגולו בכל חדא וחדא למה לי קא משמע לן

בשתיקה ולהאי פירושא חשיב כל האות דמזבח הזהב אחת שבע דטהרו וארבע דקרנות וכן משמע בפרק הוציאו לו (יומא דף סא.) דתינא וכפר את ה' הקודש זו לפני ולפנים ואת אהל מועד זה היכל ואת המזבח משמעו ולא קתני כלל עד טהרו משמע דחשיב דמזבח כפרה ה' אחת דקאמר ה' מיכן אמרו עד גמר מתנות שצביכל ונשפך הדס יציא אחר ויתחיל ה' בתחילה אבל לא קמני גמר לקרנות ונשפך הדס שיציא אחריו ויתחיל בטהרו ה' דכולהו חשיבי כאחת וקשה דלקמן [קאמר] משכנת לה דב' פריס וד' שעירים פירוש חד אהאזות צדין הדדים וחד אהאזות דפרכת וחד אהאזות דקרנות וחד אטטטרו אלמא לאו חשיבי כחדא האזות דקרנות ודטהרו ושמא פך רציעי דלקמן לאו משוס דעל טהרו אלא כצירא ליה דשירים מעכבין והוי חד צבייל שירים ולפירוש זה נוכל לגרוס ה' כגון שפיגול בראשונה ובשניה ובשלישית וכן כספר רעבי גרסוס כאן ובדקייקון וטאו (מנחות דף טז.) חשיב חצי ממיר משוס דאיכא עדיין שירים דמעכבי וא"ת והא בעל כרחין סבר האי תנא שירייס לא מעכבי מדלא חשיב אלא מ"ג דההוא דסבר שירייס מעכבי חשיב חדא טפי דמנוכה צסמןן וי"ל דאע"ג דשירייס מעכבי לא חשיב האי תנא אלא האזות:

דתימא אי.
על דעת ראשונה הואי שתיקה שניה אמאי לא בעד נמי שלישית בשתיקה: קמ"ל. דלא אמרינן הכי. וגירסא הכוזב צספריס (ואי אמרינן ה' אי ס"ד כו' לא שייך למיגרס הכא הכי דהא מהדרינן לתרואה אליבא דריש דלמר טעם דר"מ מנחא דעת ראשונה הוא ואס תאמר האי אס ה' ס"ד אליבא דרעבן נקט למימר טעמא דרעבן משוס הכי הוא לאו מילתא הוא דהא לריש לקיש אליבא (דרב) ה' אפילו לא חזר ופיגול בשלישית לית להו לרעבן על דעת ראשונה עושה ובמנחות (דף טז). בנותן ראשונה בשתיקה ושניה במחשבה ובמפגלים כחצי ממיר פליגי אבל בנותן ראשונה במחשבה ושניה בשתיקה אפילו רעבן מודו דפיגול דלמרינן על דעת ראשונה עשה ואומצינא מהא דקמני צין בראשונה ומשמע לא בשניה וקאמרי רעבן לא פיגול ושני רבא אליצייהו ה' כגון שחזר ופיגול בשלישית דלמרינן אי ס"ד על דעת ראשונה: **אלא אמר רב אשי כו'** זהא נמי גרס מהו **דתימא ה' אי ס"ד כו' קמ"ל.**
וגירסא צספריס דלא גרסינן מהו דתימא במנחות (שס) איתא ולא שייך למיגרס הכא הכי: **אלא אמר רב אשי כגון שפיגול.**
והוציא פיגול בשפמיו בראשונה ובשניה ובשלישית וצרכיטת ה' לא פיגול דקדמני כהדיא ה' צין בראשונה כו' ולא קמני רציטת וצאהות של טיהרו שתק ולעולם טעמא דר"מ משוס ה' דעת ראשונה הוא ורבותא אשמעינן דאע"פ שאל שתק אלא צוה אמרינן על דעת ראשונה עשהה דהוי דתימא אי ס"ד על דעת הראשונה עושה למה לא שתק בשניה ובשלישית ויעשה על דעת ראשונה קא משמע על דלא אמרינן הכי. ועוד לא גרסינן:

מוס' עילוי ב' ע"א (ד"ה כל כסופו. ודף ד' ע"ב ד"ה ממחשבת): תר"ח והא תנא (כסופו). ויש למתוס סי'. עיי' תוס' מנחות דף ג' ע"ב ע"ה ד"ה

כגון שפיגול בשחיטה. מה שפיר מחמיל בתחילה דביכל לכן פ"י כך שאל היה מתחיל בתחילה, פך קמא כמאן דליתיה דמי ולמה הוכיח ראשונה וטניה ושלמים. ומיחוי קסה לפי הקונטרס שפי' פיגול בשמיטה דפר, שהרי פיגול בראשון משמע דפיגול באהות ולא בשמיטה. ועוד מאי קממני לקומץ אשני קומץ דמישטו מעכב ריזו אבל כל שמיטה ושמיטה הוי דבר בפני עצמו. ופרש"ים פיגול בשמיטה על מנת שיה זמנ הראשונה או שהיה צריך למחר דהוי ליה מפגל צעקק שאל וה"ק האי מני ר"א הוא דפטר ה' בקומץ כחון עד שהקטיר את כיון משוס דמישטו מעכב אלא ויכח, וה"ה אס שפיגל צעקק ממיר שלם כמו בקמיטא ע"מ להקטיר כוית מן הקומץ דלא פיגול עד שיפשוט בסוף ומימי הרי"ס רליה במנחות (דף י"ב): דמיימי מילתיה דר' אלעזר על משה דהקומץ ע"מ להקטיר כוית חוץ מן אומץ וקאמר דלר' אלעזר לא פיגול עד שיפגל כיוול, וה"י במחשב ע"מ לחזק מן הדמים למחר דאין זה פיגול כיון דמעכבית זו את זו ואי לא דחשיב (כזה) (ובסילה) לא מתיבא מחשבה:

כד א מיי' פטין מהל' פספ"מ הלכה ו' [נדל"ל פיי' מ"מ הלכה ח ט: מעה"ק הלכה ח ט: כו ג מיי' פ"ה מהל' עזרות יוה"כ הלכה ה' וכת"ק דפלגי עליה שס:

שינויי גוסחאות

א) מיתוס אמר רבא ל"ל למקוק, דהא רבא קאמר ומודה ר"א בדמיס (ד"ח): ב' צ"ל אליעזר. וכן ככל העמוד בגמ' רש"י ומוס' (ש"ס), והוא ר"א בן שמע (מנחות: ג) מה"ד אמרינן אי (ש"ס): ד' הוא עושה (י"ש"ס). שיגמור כל העבודה: ה' חן כאן מקור דיבור ואחד שער של פך כהן משיח כ"ו. היינו ו' האותו שעל הפרכת וד' על קרנות מזבח ההוב הס"ל (ש"ס): ו' צ"ל נוסף ולהכי פריי' נשפך דאם לא נשפך למה יציא אחר (שסכ"ט): ז) פוטרי בחצי מתיר לל"ל (י"ש"ס וצ"ח): ח) כש"מ נוסף עד צ"ל דאשחיקת (י"ב"ש): ט) נוסף ובהכי פריי' נשפך דאם לא נשפך למה יציא אחר (שסכ"ט): י) חשברה (י"ש"ס): י"ב) נתן מנחה לל"ל (י"ש"ס): י"ג) פיגול, לא היא דהבא לל"ל (י"ש"ס): י"ד) צ"ל דשחיקת (י"ב"ש): י"ו) צ"ל דאמרינן (י"ש"ס): י"ז) צ"ל א' (י"ש"ס): י"ח) צ"ל דרבנן (י"ש"ס): י"ט) צ"ל דרבנן (י"ש"ס): כ) צ"ל דרבנן (י"ש"ס): כ"א) דהדיא פיגול (י"ש"ס): כ"ב) משוס דעל דעת ראשונה הוא עושה ורבותא (ש"ס): כ"ג) צ"ל ומשני מאן עזר קאמר התם מכאן (ש"ס). כ"ד) מייחבי בביות אחד בחוץ הכי נמי לענין פיגול לא הוי כו' לל"ל (צ"ס): כ"ה) מכלאן עד טה"ד הוא תוספת (ש"ס): כ"ו) צ"ל מנחת הוריצון (ש"ס): כ"ז) צ"ל וקמילקון טפי לענין פיגול דהא אפילו למ"ד דמייחבי אכיות קומץ בחוץ ואילו פיגול כו'. ר"א ומדמני פיגול לחוץ דתימא למ"ד חייב בביות לא הוי דמי לפיגול דהא מייחבי כוית קומץ כו' (גד"ו): כ"ח) את מקדש הקודש (ש"ס): כ"ט) ס"א מנחה (ש"ס): ל' צ"ל עזר קאמר התם מכאן (ש"ס). ל"א יעוד דקאמנו התם (גד"ו): ל"ב) ויתחיל בתנח המזבח נתן מקצת מתנות מזבח ונשפך הדם כמביא אחר ויתחיל בתחילה, אבל כו' (ש"ס): ל"ג) בטהרו משמע דכולהו (ש"ס): ל"ד) לגרוס כבאן כגון כו' וכן כחוב בספר כ' וחשיב חצי מתיר ר"ל לל"ל (ש"ס): ל"ה) דפטר קומץ אם הקטיר כוית מנזנו בחוץ עד שהקטיר כו' (גד"ו):

שיטה מקובצת (המשך)

חוץ לתקומין או שאל לשמו פסול ולא כיפר, אע"ג דגבי חילוניות כיפר דקמני גירשא משוס דאין מעכבית כי אס הראשונה [אלל] דהא גבי פטמיו פסול וזו כיפר, ופריך מכלל סי' פ"י טילה מתנות גס הראשונות חוץ לתקומין ואלא לשמו הוי פיגול ומייבין עליו ברת, הא לא איירי כלל במחשבת חוץ למנח ואיכ' ליתא פסול לחז ולשטון ואין זו ברת, ומשני איירי דתנא גירשא דקלק מיניה גבי חילוניות פיגול ומייבין עליו ברת גבי ראשונה חוץ למנח וטניה חוץ לתקומין דמקין להאי כנא דפנימיות, מנא נמי גבי פנימיות פסול ואין זו ברת אע"ג דכפסול הוי סני (וה' תורה"ס): רש"י ד"ה בגון ב' וכל מחשבה דקדשים מוציא כפר. עיי' תוס' מנחות דף ג' ע"ב ע"ה ד"ה